

mange tilfælde svare til den nettofortjeneste, som gerningsmanden har indvundet ved handlingen, men ofte vil den forurettede også kunne påvise at have lidt tab, der overstiger denne fortjeneste.

I stk. 2 fastslås, at erstatning tillige kan kræves, hvis den ulovlige handling er begået i god tro. Der kan i så fald kun blive tale om, at den forurettede får tillagt den indvundne fortjeneste inden for rammerne af det tab, han har lidt, og erstatning skal kun ydes, om og i det omfang, det skønnes rimeligt. Reglen i stk. 2 er overensstemmende med erstatningsbestemmelsen i lov om varemærker.

Volder det vanskelighed at fikseres fortjenesten, f. eks. fordi den ulovlige offentliggørelse er et led i en større publikation, således ved aviser, samlingsværker o. lign., må fortjenesten sættes til et skønsmæssigt beløb på grundlag af de foreliggende oplysninger om publikationens økonomi (som krænkeren må være pligtig at afgive).

Stk. 3. Efter lovforslaget vil der aldrig kunne tillægges ophavsmanden mere end erstatning for den ham overgåede skade, den økonomiske såvel som eventuelt den ikke økonomiske, ideelle. På den anden side vil der kunne være tilfælde, hvor det må anses for urimeligt, at krænkeren får lov til at beholde den del af sin fortjeneste, der ikke i medfør af foranstående skal afgives til ophavsmanden. Der er derfor i stk. 3 foreslået indført en fakultativ adgang til konfiskation af denne fortjeneste. En sådan konfiskationsadgang svarer i og for sig til, hvad der er hjemlet i straffelovens § 77, 1. stk. nr. 3. Der kræves ganske vist ikke her som efter straffelovens § 77, at der skal være tale om en strafbar handling, men det vil dog være rimeligt i de fleste tilfælde kun at bestemme konfiskation af fortjenesten i tilfælde, hvor der kan lægges krænkeren noget til last; det her omhandlede konfiskationsinstitut har, som straffelovens — men i modsætning til det under § 57 anordnede — en vis pønål begrundelse.

Til § 57.

Denne bestemmelse indeholder regler om domstolens adgang til at træffe foranstaltninger til forebyggelse af misbrug af ulovligt fremstillede eksemplarer m. m. Disse regler kan anvendes, uanset om krænkeren har været i god tro eller i ond tro.

Dog vil bestemmelserne ikke kunne anvendes overfor den, som i god tro har erhvervet eksemplarer af værket til privat brug, f. eks. købt en bog til privat benyttelse, selv om det måtte vise sig, at bogens fremstilling krænker eksisterende ophavsrettigheder, men eksistensen af sådanne eksemplarer

på privat hånd vil kunne være et moment, der bevirker, at krænkeren må betale den fornærmede erstatning eller oprejsning. De forskellige tænkelige arter af reaktion overfor de ulovlige eksemplarer er følgende:

1) Inddragning til fordel for den forurettede. Dette kan den forurettede altid kræve. Efter lov 1933 § 16 (jfr. § 32) skal han betale eksemplarerne efter vurdering, og denne vurdering, hvorved genstandene ikke må sættes til højere værdi end de til deres forfærdigelse bevislig medgåede udgifter, kan af den forurettede forlanges foretaget, forinden han erklærer, om han fordrer eksemplarerne udleveret.

Efter forslaget kan den forurettede simpelthen forlange materialet udleveret »mod vederlag«, men den i den gældende lov opstillede regel må dog stadig kunne anvendes som vejledende. Nyt er det, at han også kan forlange det udleveret uden vederlag, hvis dette efter samtlige sagens omstændigheder af domstolene skønnes retfærdigt.

Det af den forurettede eventuelt erhvervede erstatningskrav mod krænkeren må kunne benyttes til modregning over for den betaling, som han skal yde for de inddragne eksemplarer.

2) Tilintetgørelse. En sådan fremgangsmåde må den forurettede kunne vælge, såfremt han ikke ønsker de ulovlige eksemplarer udleveret. Dette giver lov 1933 § 16, 1. stk., ham adgang til, og forslaget § 57, 2. stk., svarer hertil. Når forslaget taler om, at genstandene »helt eller delvis skal tilintetgøres eller på anden måde gøres utjenlige til ulovlig brug«, er der herved tænkt på det samme, som i lov 1933 § 16, 2. stk. udtrykkes på den måde, at hvis kun en del af værket er en ulovlig gengivelse af en andens værk, finder tilintetgørelse så vidt muligt kun sted for denne dels vedkommende. Hvis det f. eks. kun er en enkelt side i et værk eller et enkelt billede, som krænker en andens ret, kan denne side eller dette billede kræves overtrykt med sværte. I sådanne tilfælde vil inddragning (jfr. ovenfor under nr. 1) næppe kunne kræves.

3) Deponering. I lov 1933 § 16, 6. stk., siges det, at hvis den ulovlige handling er foretaget i begrundet god tro, kan de ulovligt eftergjorte eksemplarer ikke fordres udleveret eller tilintetgjort, hvis ejeren drager omsorg for, at de tages i offentlig forvaring for ham, indtil forfatterretten ophører. Dette er der navnlig praktisk brug for i de tilfælde, hvor der kun er kort tid tilbage, indtil ophavsretten udløber, hvad enten det drejer sig om den almindelige frist eller mere specielle frister, og reglen har været anvendt i praksis. En sådan fremgangsmåde vil der stadig være hjemmel for, idet den vil kunne